

ROLF SCHREINER:

Trollstuen

Det ska ikkje stikkas onna ein stol at eg har et spesielt forhold te Høle – den litle, grønne flekken du har nere te venstre i cirka ett minutt hvis du komme fra Sandnes og kjøre riksveien langs Krusafjellet for å ta ferja fra Lauvvik.

Eg har ein forkjærlighet for å nevna Høle i diverse sammennhenger kor eg egentlig kunne sagt ka så helst. For eksempel sørge eg for at Bøgvall Kai (ein kjenning av bror min) sa fra scenen: «På Høle e hjemmabrenten så vonne at allerede på tirsdagen grue de seg te helgå!» Den e for øvrigt stjåle med fullt overlegg fra Øystein Sunde då han tog for seg et sted langt oppe i Nord-Norge. Men eg syntes at Høle fortjente det poenget.

Her i vår ein gang – då eg va litt øvegidde øve forsiå te Se og Hør – kom eg med følgende beskjed i denne aviså: Hvis forsiå med hovedoppslag om kem så får hunden te Jan Thomas itte skilsmissem, øge salget av Se og Hør, ska eg gå på hendene te Høle – nagen.

Rundt nyttår skreiv eg ein artikkel med spådommer for 2015. For å herja litt med det lokale laget i Jåttåvågen, tipte eg at Viking blei slått ud i første runde i cupen – av Høle. Det hadde jo vært ganske fantastisk, siden Høle ikkje har A-lag for tiå. Og Viking kan jo ver på vei te Ullevaal...

Når det gjelde landslagsfotball, pleie eg sei at San Marino, Liechtenstein og någen te e på størrelse med Høle – så storseier for Norge sko bare mangla!

Som sagt – eg har sterke følelser for Høle. Det skyldes først og fremst utrolig mange gode minner kver einaste sommar i oppveksten. Familien min har hatt hytta på Høle i 63 år, og eg kan takka bestefar for det.

Erling Hjalmar Sommerfeldt Schmidt (1891 – 1983) hadde feriert med hustru og tri barn forskjellige steder på Høle i rundt 25 år då han kjypte si egen hytta i 1952. Hyttå låg på ein 9-måls tomt, og det sto OGO brent inn på ein bjelke i vedskjulet – det va initialene te han så solgte hyttå: Otto G. Ottosen, eier av Ottosen Reklamebyrå i Stavanger. Hans kunstneriske kvaliteter va der ingen tvil om – vegger i stue og soverom i hyttå va dekorert med flotte malerier av troll og skummel stemning. De er heldigvis bevart og fortsatt ein del av Trollstuen, så hyttå hette.

Nederst på eiendommen låg et lide tjern. Me fekk itte kvert hørta at denne vannpytten blei kalt «Skjildmyrå» og va et kjent treffsted for skøyting om vinteren på Høle. Greit nok. Me va aldri på hyttå i halvåret mellom oktober og april. Hvis Høle kunne flaska opp ein nye Kupper'n på ein liden pytt av ein minibane på vår tomt, så vel bekomme!

Eg tror aldri det va någen tvil om kor Schmidt-dynastiet i Kalvaskogen sko handla melk & brød. Det blåste nok ein ganske kraftige Høyrevind i Trollstuen, og då støtte man som kjent det private næringsliv. Forbrugen lukta sterkt av Kooperativen og Økonom og LO og det så verre va, så me så va barn fekk klar beskjed om å holda oss te Marta & Reinert sin lille krambu – der va der ei luga ner te kalde brus i kjellaren – i same hus som Anna med Posten.

Itte kvert fekk butikken te Marta sitt eget hus skrått øve veien, og eg fekk ein følelse av at byfolket med hytter på Høle handla der, mens Forbrugen var merr for de fastboande. Derfor lurte eg sterkt på om Marta overhodet hadde kunder om vinteren, men eg må innrømme at eg reiste aldri inn for å sjekka. Høle va forbeholdt sommerens lyse dager og netter.

Sommaren 1964 va heilt spesiell. Eg fekk låna hyttå i flerne uger heilt aleina, mens den arbeidende slekt kom inn te Høle i helgene. Det betydde i klar tekst: Musikk te langt på natt kver kveld. Det va The Rolling Stones med It's All Over Now og særlig The Animals med House Of The Rising Sun så dominerte lydbildet. Me tog teksten høyst bokstaveligt og satt gjerna oppe te solen sto opp... House Of The Rising Sun – hyttå i Kalvaskogen fekk nytt klengenavn den sommaren.

Et av høydepunktene på det sportslige plan va den årlige fodbalkampen då Høle tog imod Bersagel. Grusbanen på skoleplassen va åsted for dette mødet mellom giganter – det kan vel best sammenlignas med stemningen i Glasgow når Celtic og Glasgow Rangers tørne samem. Banen va unik – 20 meter brei på øvre del og 30 meter brei på nedre halvdel. Då blir bagrommet ganske variert, for å sei det mildt.

Kampane var egentlig ein brødreduell. Høle kunne ha både brødrene Gjose og Seldal på laget, men Bersagel mønstret både brødrene Reiestad og Melberg – adle de fira siste var byasser med baggrunn fra SIF.

Eg har en følelse av at Høle vant de fleste kampane, men uansett – alt endte i fred og fordragelighet og brus hos Marta. Det hendte te og med at Reinert overnatta i butikken og tog ekstra vakter når det va storkampar på gang.

Itte at mine besteforeldre døde tidlig på 1980-talet, var det min mor og tante så øvetog Trollstuen. De var begge enker de siste 15 årene av sine liv, men så lenge man har både automobil og hytte på landet, va begge ofte på Høle i sommarhalvåret.

Så kom tredje generasjon. Min bror og fruen øvetog hyttå midt på 1990-talet, og deres avkom vise heldigvis såpass interesse for sommarliv i Kalvaskogen at eg e temmelig sikker på at hyttå blir i familien i minst 100 år.

Hvis ikkje, ska eg gå nagen på hendene te – Ims.

Eg tror ikkje eg komme lenger – i 2052 e eg jo tross alt blitt 105 år.